
tilki
Kitap

öykü

ölüm vardiyası
soma öyküleri

ISBN 978-605-5045-52-4
1.Basım, İstanbul, Kasım 2014, 2000 Adet
Genel Seri:75 Hikaye Serisi:6

Derleyen: **Hande Baba**
Editör: **Arzu Eylem**
Kapak Tasarımı: **Deniz Moralıgil**
Kapak Fotoğrafı: **Yunus Topal**
Hukuk Danışmanı: **Berna Özpınar**

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

Eserlerin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserlerin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarlarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

ölüm vardiyası

37 yazardan

soma'nın

öyküsü

Merhaba,

Takvim yaprakları 13 Mayıs 2014'ü gösterdiğinde, Manisa'nın Soma ilçesinde Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en korkunç iş kazası yaşandı. 301 madenci can verdi. 255 kadın kocasız, yaş ortalaması on olan 432 çocuk babasız kaldı. Üç gün ulusal yas ilan edildi. Yargı süreci devam ediyor. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) 176 numaralı "Madenlerde Güvenlik ve Sağlık Sözleşmesi" ise henüz imzalanmadı.

Felaketin hemen ertesi günü davet etmeye başladığım öykücü arkadaşlarımla olanların kaydını tutmak için oluşturduğumuz bu kitap, hiçbir siyasi parti, dernek, vakıf, sendika, sivil örgütlenme ya da herhangi bir ideolojinin parçası değil. Sadece ama sadece yazarlarımızın yürek yükü. Ve bu yükü bir nebze de olsa kâğıda aktarabilme, sizlere ulaştırabilme arzusu. Umarım hem hayata, hem de edebiyata samimi bir iz düşürmeyi başarmışızdır. Öykülerimizin Soma'daki sonsuz acıyı ne denli anlatabildiğinin takdiri elbette ki siz okurların ve de Somalılarındır.

Kitabımızın ne Soma'da yitirdiğimiz 301 canı ne de Cumhuriyet tarihimizde iş kazaları nedeniyle ölüme yenik düşmüş on binlerce insanı geri getirmeyeceğini biliyoruz. Ancak sözcüklerin gücüyle acı kocaman bir çığlığa dönüşebilir. Ölümlü maden kazaları listesinin ilk sırasında yer alan ülkemizde, hâlâ ölümle burun buruna çalışan, kırk sekiz binin üstünde kayıtlı maden işçisi var. Belki bu kitapla onların sorunlarının gündemde kalmasına, iş güvenliği konusundaki çalışmalara dikkat çekilmesine, ilgili sözleşmelerin imzalanmasına az da olsa katkı sunabiliriz.

Bizler öykülerimizi yazarken sırtımızı edebiyata dayadığımızı hiç unutmadık. Yine de seçkimizin içinde öyküleşmemiş, anlatı niteliği taşıyan metinlere rastlayabilirsiniz. Ve lütfen acıyı aktarmanın, hele ki böylesine tazeyken aktarmanın güçlüğünü anımsayın. Belirtmeliyim ki sizlere ulaşabilmek için Tilki Kitap'ı seçmemizin nedeni, yayınevinin hiçbir maddi kazanç elde etmeyeceğinin sözünü vererek yanımızda olmasıdır.

Geliri Soma'da yetim kalmış çocukların yararına kullanılacak olan kitabımızı yitirdiğimiz 301 işçimizin anısına ithaf ediyoruz. Sonsuz saygımızla…

Hande Baba

İÇİNDEKİLER

Adil Okay / Karaydı… Her Şey Kara….....9
Ahmet Önel / Yüzleşme.....16
Arzu Eylem / Zihinnet.....20
Ayşegül Kocabıçak / Olmaz mı?.....28
Berna Özpınar / Geçim Kuyusu.....32
Buket Akkaya / Mecburdular.....34
Deniz Dengiz Şimşek / Sana Demedim.....39
Deniz Moralıgil / Suya Sorulan.....44
Engin Çetinbağ / Karanlıkları Yara Yara Çıkmak.....47
Ersin Köseoğlu / Arkam Önüm Sağım Solum Ölüm.....52
Ertan Mısırlı / Kimsesizler Mezarlığı.....66
Eşref Karadağ / Toprağın Yavuklusu.....69
Gönül Çatalcalı / Derin Uyku.....72
Güner Arslan / Hürüş Susmasın.....77
Halit Payza / Mor Dilara.....84
Hande Baba / Yerin Burnu Var.....92
Hüsamettin Köseoğlu / Var Git Ölüm, Bir Zamanda Yine Gel.....96
Kezban Şahin Taysun / Yağ Lekesi Değil Kömür Karası.....103
Merih Doğan Baysal / Büyük Okullarda Oku Oğlum.....111
Murat Tuncel / Pembe Bilezik.....114
Münevver İzgi / Soma… Ah Soma!.....119
Nalan Yılmaz / Şehla Gözüm.....124
Nazmi Bayrı / Kara Gündür Gelir Geçmez.....128
Nevzat Süer Sezgin / Kara Leke.....133
Nilgün Erdem / Yüksel'in Dönüşü.....137
Nuran Türemen / Kara Yazgı.....144
Nursel Çetin / Babamın Katilleri.....148
Nurten Çakır / Ölüm Uykusu.....150
Onur Çalı / Ben, Benim.....154
Osman Günay / Lamba Numarası.....156
Semrin Şahin / Ölüm Kuyusu.....166
Şaban Akbaba / Zahide.....170
Tamer Gökçel / Baret Işığı.....178
Tayfun Ak / Yürüyüş.....181
Yelda Karataş / Ruhumuzu Kaldırın Göçük Altından.....187
Zeynep Yenen / El Kiri.....192
Zürbiye İvdik / Çocuk Ölümü Oyun Sanmıştı.....196

Adil Okay
KARAYDI… HER ŞEY KARA…

Karaydı… Bu coğrafyada her şey kara. Yollar, evler, ağaçlar karaydı. Yağmur bile kara... Hani çamur yağıyor derler ya. Uzun kış günlerinde kömür tozu yağmurla karışıp kasabanın üzerine felaket haberi gibi inerdi. Yaz sıcağında tere karışan tozlar, genç kızların ak gerdanını karartırdı. Kim demiş kömüre *karaelmas* diye… Bu coğrafyada basbayağı karaydı hayat. Gerçek elmas gören olmamıştı. Rivayete göre maden patronunun karısı, elmastan libaslar giyerdi.

***

Ayşe, evin hamam olarak kullanılan odasında sobayı yaktı, üzerindeki küçük kazana su doldurdu. Annesi, "Kızım ben fasulye ayıklayacağım, unutursam bana seslen sırtını keseleyeyim," dedi.

Hamama girince önce siyah uzun saçlarını açtı Ayşe, sonra geceliğini çıkardı. Hafiften üşüdüğünü hissetti. Banyodaki buğulanmış çatlak aynayı silip kendini seyretti bir süre. Ali'yi düşündü. Parmağındaki alyansı okşadı. "Ne kadar sürecek bu bekleyiş…" diye mırıldandı. "İşsiz çocuk, hem bizden değil, soyunu sopunu bilmiyoruz, niye kaçıp gelmişler buralara. Tamam, babalarını severim, kaç yıldır madende beraber çalışıyoruz. Kursağından haram lokma geçmemiş bir ademoğlu. Ama bu oğlan, işsiz güçsüz, evlenirseniz ne yiyip ne içeceksiniz, olmaz bu iş," diyen babası, Ali madende işe başlayınca, biraz da annenin baskısıyla kabul etmiş, "gelsinler, istesinler!" diye haber salmıştı.

Kovaya sıcak su doldurdu Ayşe, soğuk suyla aşıladı. Metal tası kovaya daldırdı, suyu başından aşağı ağır ağır dökmeye başladı. "Ah!" diye içini çekti, saçlarını hoyratça yıkarken.

"Şimdi de eşya, çeyiz, düğün, dernek masrafı için beklemek gerekiyor. Keşke filmlerdeki gibi kolay olsa hayat... Düğünü boş versek, İstanbul'a kaçıp beraber çalışsak?"

Meslek lisesini ikinci sınıfta bırakmıştı. Eli iş tutardı. Hem toprakta çalışır hem dikiş nakış yapardı. Nasıl olsa bir iş bulurdu. Ali için sorun yoktu. O taşı sıkar suyunu çıkarırdı. Ama burada kadınlara göre iş yoktu. Küçük tarlaları da ancak kışlık zahireye yetiyordu. Ali'lerin cümbür cemaat kız istemeye geldikleri gün ne kadar da heyecanlanmıştı. Kahve tepsisini taşırken elleri titriyordu. Hoş sohbet, tatlı derken hep beraber televizyonda bir dizi izlemeye başlamışlardı. Dizide herkes iyiydi: Ağa iyi, patron iyi, işçi iyi ve ufak tefek sorunlara rağmen herkes mutluydu.

Ayşe çok sevdiği diziyi o gece izleyememiş, arada Ali'ye kaçamak bakışlar atmış, utancından kızarmış, dizi bitince babasının sesiyle kendine gelmişti.

"Kızım sana soruyorum, Uludere neresi?"

Ayşe şaşkınlıkla kekelemiş.

"Ne Uludere'si baba… Anlamadım…" demişti.

Babası biraz da hava atmak istercesine, "Kızım seni boşuna mı liseye kadar okuttuk. Baksana haberlere. Uludere diye bir yerde otuz dört terörist öldürmüşler. Uludere neresidir?"

Ayşe cevap verememiş, Ali yetişmişti yardımına.

"Yok baba, terörist değil, kaçakçı öldürmüşler, ben bilirim oraları, hududa yakındır, bizimkiler Roboski derler adına… Ölenlerin arasında çocuklar da varmış."

Ayşe'nin annesi, "Bırak efendi Uludere'yi, bilmem neyi. İçimizi karartmayın. Kapatın şu televizyonu," demişti.

O günden sonra televizyonda ara sıra Uludere görüntüleri geçse de, evde anlayamadıkları bu olayla ilgili bir daha yorum yapılmamıştı.

***

Memleket her gün daha da karışıyor, kavgalar, dövüşler sona ermiyordu. Kasaba sakinleri, bilmedikleri bir ülkenin, nedenini anlamadıkları muhaberesini izler gibi sıkıntıyla bakıp durmuşlardı, son kırk yıldır uzaklarda süren savaşa. Ne zaman yakınlara bir asker cenazesi gelse, kaymakamın tahsis ettiği otobüslere dolup cenaze törenlerine giderlerdi. Bu törenlere toplu katılmanın dışında, coğrafya derslerinde hiçbir soruya özne olmayan bu kasabanın insanları, iş ve aş derdinden memleket meselesine yani politikaya zaman ayıramazdı. Nasıl olsa onların yerine siyaset yapanlar vardı. İşin aslı bu kasabanın sakinleri için, "Dış mihrak, anarşist, terörist…" sözcüklerinin karşılığı yoktu. Zira bu mihraklar kasabalarına hiç uğramamıştı. Haberleri özel olarak açıp dinlemezlerdi. Ancak yine de iki televizyon dizisi arasında hep aynı görüntüler gözlerine gözlerine sokulurdu. Altyazılı reklamlara alışan ahali, bu kez altyazılı flaş haberleri gayri ihtiyari okumaya başlamıştı. Yaşlılar, "Biz Saruhanoğulları soyundanız, Osmanlıdan önce biz vardık bu topraklarda, kendi halimizde yaşarız," derlerdi. Doğruydu, tam üç kuşaktır ne bir savaş yaşamışlardı, ne de düşman görmüşlerdi.

Daha otuz yıl öncesine kadar bağ, bahçe, bostan ve biraz da hayvancılıktan geçinip giden bu insanlar arasında husumet, kavga dövüş olmamıştı. Ne bir cinayet ne de hırsızlık. Ama son çeyrek yüzyılda ürünler para etmez olmuş, onlar da yok fiyatına topraklarını satmak zorunda kalmış ve bir zamanlar kendilerine ait bu topraklarda maden işçisi olmuşlardı. Patronlar zenginleştikçe onlar yoksullaşmıştı. Yoksulluk arttıkça ufak tefek hırsızlık vak'aları görülmüş ve kapılar sürgülenmeye başlanmıştı. Onların geleneklerinde, bir erkek için

eve ekmek götürememek ölümden beterdi. Bu nedenle işlerini kaybetmemek için her şeye "evet" der durumuna gelmişlerdi. "Sendikanız şu olacak, yevmiyeniz bu olacak, mesaiye kalacaksınız," denirdi, onlar da hep baş sallarlardı.

"Koskoca patron, koskoca kaymakam, koskoca sendika başkanı, onlar bizden iyi bilirler."

Kredi kartları icat olmuş, mertlik bozulmuştu. Hemen hepsinin ödemesi gereken krediler vardı. Patrona, dayıya, çavuşa itiraz edememelerinin en önemli nedeni belki de buydu.

***

Karaydı… Evet, bu coğrafyada her şey karaydı. Köyle kasaba arasında kararsız kalmış bu yerleşim bölgesinde kargalar günden güne çoğalıyor, kaşıkçı, çeltikçi, puhu ve kocagöz diye adlandırılan kuş türleri azalıyordu. Bahçede dolaşan tavuklar yumurtlamaz olunca kesiliyor, tencereye et giriyordu.

Uzun kış günlerinde mahalle kahvesi yaşlıların uğrak yeri olur, dama, domino ya da okey taşlarına küfürler karışırdı. Kadınlar evde olurdu. Bazen komşular buluşur, hep beraber sarma sarar, o sırada aralarında olmayan komşuları çekiştirir, kahve falı bakarlardı.

İlkbaharla değişirdi kasaba halkının günlük hayatı. Duvarlara tırmanmaya çalışan yabani begonvillerin takati kısa sürede tükenirdi. Yol kenarlarında yeşeren papatyalar boy atar atmaz islenir, kararırdı. Kekik, adaçayı, lavanta çiçeği gibi kokulu bitkiler zaten tarihe karışmış ya da saksılara sığınmıştı. Manisa lalesi, kum çiğdemi, yıldız sümbülü adı verilen çiçeklerle, kocayemiş, defne, zeytin gibi ağaçların sayısı azalmıştı. Kömür tozuna direnen sadece, yörede *garik* denilen dikenli çalılardı.

Ağaçların beyazlarını kuşanması, kargaların yanı sıra tek tük görülen Arap bülbüllerinin şakıyışı, ispinozların özellikle sabahları koro

halinde cikciklemesi, yolunu şaşıran kirpilerin, kaplumbağaların salınarak yürümesi ilkbaharın müjdecisi sayılırdı. Ama bahar kısa sürer, meyveye dönen ağaçların yaprakları kararırdı. Yaz gelince dağlardan gelen yamaç melteminin kaldırdığı toz bulutu, evlerin avlusunda iplere serili temiz çamaşırları kirletirdi. Sabah bahçe işlerini bitiren ev kadınları, okula gitmeyen kız çocukları ve yaşlılar, her gün ikindi vakti evlerinin önünü sular, sonra da bir sandalye atıp otururlardı.

Erkekler madende olurdu o saatte.

***

Bir ilkbahar daha gelip dayanmıştı kasabanın kapısına. İkindi vakti Ayşe, evlerinin önündeki küçük bahçeyi suluyordu. Hortumun ucunu sıkıyor, fıskiye yapıyor, Ali'yle birbirlerini suladıkları zamanları anımsıyordu. Ne çok gülmüşlerdi o gün. Ayşe'nin ıslak giysilerinin bedenine yapışması, Ali'nin aklını başından almıştı. Birbirlerine sarılmamak için zor tutmuşlardı kendilerini. Gören olur diye korkmuşlardı. İkisi de aynı tutkunun sarsıntısıyla bakışmışlardı.

Yaz yaklaştıkça heyecanı artıyordu Ayşe'nin, "Çamaşır makinesi de olmaz olsun, artık evlenelim," diyordu. Sulama işi bittiği halde oyalanıp duruyordu bahçede. Hortumu yüzüne tutuyor, damlaların yanaklarından göğsüne süzülmesinden haz duyuyordu. Sonra birden siren sesleri duydu. Önce kim hastalandı acaba diye düşünüp devam etti işine. Ama sesler çoğaldı. Koro halinde ötüyorlardı. Ambulans mı, itfaiye mi anlayamıyordu Ayşe. Suyu kesti. Ayakkabısını giyip ana yola doğru yürüdü. Kalbi küt küt çarpıyordu. Koşturan insanları gördü. Otomobiller, kamyonlar, traktörler, at arabaları, cankurtaranlar, itfaiye araçları, polisler… Hepsi aynı istikamete doğru gidiyordu: Maden ocağına…

***

Ayşe birden olayın ciddi olduğunu anladı ve "Ali" diye haykırarak koşmaya başladı.

Koşarken Ali'nin üzerine sinen kömür kokusunu hisseder gibi oldu. Koştu…

"Çamaşır makinesi olmaz olsun Ali'm, hem çamaşırları, hem seni ellerimle yıkarım…" dedi. Koştu…

Henüz kullanamadıkları beyaz kanaviçeleri düşündü. Koştu…

"Yaz geliyor, bu hasret bitecek, dayan Ali!" dedi. Koştu…

Babasının iş çıkışı kararmış elleri, Ali'nin kara gözleri geldi aklına. Koştu…

"Kaçsaydık, bu kadar beklemeseydik keşke," dedi. Koştu…

Evde sık sık giyip çıkardığı gelinliğiyle Ali'ye doğru koştuğunu, onu madenden çıkarıp kucakladığını hayal etti. Koştu…

Geçen yıl grizu patlamasında ölen madencilerin eşlerinin yaktıkları ağıdı hatırladı. Koştu…

Ali'nin *Roboski* dediği yerde, katırlar üzerinde taşınan ölü bedenleri düşündü, düşündükçe korkusu büyüdü. Koştu…

"Sendika mendika yok bizim madende, hepsi patronun adamı ama evlenene kadar çalışmam gerek, sonra gideriz buralardan…" diyen Ali'nin sesini duyar gibi oldu. Koştu…

"Niye bu kazalarda işçiler ölür de patronlar ölmez ki…" diye söylendi. Koştu…

"Allah'ım Ali'mi bana bağışla!" dedi. Koştu…

"İki çocuğumuz olsun yeter değil mi Ayşe'm," diyen Ali'nin sesindeki sevdalı tınıyı yeniden duymak arzusuyla koştu, koştu, koştu…

***

O gece tam dört yüz otuz iki çocuk, pencere kenarında babalarını nafile beklediler. Vakit gece yarısını geçince uykusuzluğa dayanamayıp sızdılar. Ertesi sabah yeni güne *öksüz* olarak başladılar.

Üç gün yas ilan edildi.

Politikacılar yine birbirlerini suçladı.

Devlet büyükleri ağlar gibi yapıp, "Kader, takdir-i ilahi…" falan dediler.

Ahmet Önel
YÜZLEŞME

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor.

"İşçiyim," diyor karşısındaki.

Elinde hiç nasır yok diye düşünüyor. Sanki çocuk eli, nasıl işçiyse artık. Karşısındaki onun aklından geçenleri okuyor.

"Fikir işçisiydim," diyor ikiletmeden. Yumuşuyor birden, "Hala da öyleyim ya!"

"Fikir işçisi mi! Nasıl yani?"

"Yazarım, çizerim," diyor bu kez.

"Ağır işçisin demek ki!" diyor masanın arkasındaki gülerek. Arkaya doğru kaykılıyor. Koltuğunun altını kaşırken gözlerini kısıp karşısındakini bir kez daha tartıyor! *Bir yerden tanıyor muyum ben bu adamı?* Üstünde durmamaya karar veriyor.

Evet, olması gerekeni yapacak, kısa bir görüşmenin ardından iki satırlık bir notla belirleyecek her şeyi.

"Sonuçta buradasın," diyor masaya yeniden abanırken.

"Öyle..." demekle yetiniyor karşısındaki ufak tefek adam. Sanki kabuklarını çatlatıp yeniden kocaman olmaya istekli bir küçük gövde bu. Deviniyor, deviniyor ve ilk haline dönüyor.

"Bize vasıfsız işçi arayışı için başvurdun ama!"

"Fikir işçiliği için zor bir dönem beyim," diye karşılıyor onu, "artık hiç

kazanamıyorum!"

"Demek beyninden vazgeçtin ve ellerine döndün!"

"Şükür beynimizde bir sorun yok," diyor bu kez.

Dikkatle bakıyor karşısındaki bu küçük adama. Ellisini çoktan devirmiş. Bakışları duvarı delip geçecek cinsten. Sonuna kadar onurlu! Ah, bu bakış da bildik bir nazardan izler taşımıyor mu? Tanıyorum, mutlaka tanıyorum ama tanış vermenin sırası mı şimdi? Hem yolların nerede, ne zaman kesiştiği çok mu önemli? Geçmişte kalan günlerin hengamesinde devrilip giderken, sözcük kullanmadan konuşma hali işte. Ne işler yapmış olabileceğini de az çok kestirebiliyor. Sendika gazetelerine yazı yazmıştır çoğunlukla. Yine sendika toplantılarında örgütlenme çalışmaları, toplantıya katılacakların çağrısı, yazışmalar, telefon mesajları, fotokopiler, fotokopiler! Gün boyu elinde kalın dosyalarla bir o yana bir bu yana koşuşturup durmuştur örneğin. Bunları söylemiyor ama yorgun bakışları her şeyi anlatıyor. O zamanlarda kendine benzer pek çok arkadaşı olmuştu elbette.

Genellikle avurtları çökük olur bunların, ömür boyu fikir işçisi olarak kalacaklarının peşin teminatıdır görüntüleri. Dik dik bakarlar karşısındakilere. Bir içki masasının konuğuysalar şayet, coşkuyla anlatırlar biriktirdiklerini. Direniş günlerine ait sloganların uzak esintisi yüzlerinde gezinirken, kendilerinden geçerler. O sloganlardan bir ikisini de bizzat şu karşısındaki bulmuştur ya, yine de bunu övgüyle hatırlatmaktan yana olmayacaktır.

Sonuç olarak bir dönemdi geldi geçti ve kol gücünün kutsiyetiyle birlikte kavramlar da kaybolup gitti işte. Ar zamanından kâr zamanına nasıl ve ne zaman geçildiğini kendisi bile hatırlamıyor şimdi. İteleye kakalaya kurdukları şu küçük işletmenin kısa zamanda, yürü ya kulum, kocaman bir şirkete dönüşmesini hiçbir zaman anlamadı zaten. Zamanında hatmettiği *Ekonomi Politik*'te de böyle bir büyüme modeliyle karşılaşmamıştı işin garibi! Yalnızca bir kaçış, dahası bir zaman geçirme ocağı olarak gördükleri bu çatının,

kısa sürede böylesine genişleyeceği hangi ortağın aklına gelirdi ki? Rüzgarın kimden yana eseceği hiç belli olmuyormuş gerçekten. Hayır, biraz daha kurcalarsa canını sıkacak bu düşünceler, kendisini saf değiştirmiş biri gibi görmekten yana değil. Dünya çok değişti ama ihanet hala kitabımızda yazmıyor şükür. Değişen bir şeylerin bizim kontrolümüzdeki şeyler olmadığını kabullenmek sorunu çözecek, bu kadar basit işte! "Ya mücadele?" diye sorarken buluyor karşısındakini. Dik bakışlara iliştirilmiş bir yakıcı soru. "Mücadele hayatta kalabilmenin ta kendisi aslanım," diye yanıtlıyor onu. Bakışlarına sakinlik yükleyerek veriyor bu yanıtı. Biliyorum sonuna kadar onurunla direndin ve dikeldin bacaklarının üstünde ama elinde avucunda ne var şimdi? Çocukların sana sövmüyorlarsa en az senin kadar ahmak oldukları içindir. Onurlu ve ahmak olabilmek! Hayır, değişimin reddedilecek hiçbir yanı yok aslanım! Yerimde olsan aynısını yapmaz mıydın sanki? Talihin küçük bir cilvesi bu durum. Roller ve konumlar bir anda değişiyor gördüğün gibi. Yıllar sonra şu yeni durumlarımızı talihle açıklayacağımız hangimizin aklına gelirdi? Senin yine de aklında değildir ama ne diyebilirim?

Bütün bu söylediklerin kendini rahatlatma çaban diyor o dik bakışlar. Gözlerini bir an bile kaçırmadan fısıldıyor bunları. Israrla bakacak ve sorgulayacak belli. Evet, tanıyor bu adamı. Bu ufak ama direngen gövdeyi iyi biliyor.

"Atölyedeki iş ağırdır," diyor sonunda. "Bütün bir gün makinenin başında olacaksın. Sekiz saatten üç vardiya yapıyoruz."

"Fark etmez," diyor karşısındaki, "söylemiştim, işe ihtiyacım var!"

"Bilmiyorum," diyor. "Takdir edersin ki, bu konuda tek karar merci ben değilim. İki ortağım daha var ve seni işe aldığım takdirde sıkı bir zılgıt yiyeceğim kesin gibi."

"Neden?"

Zorlanıyor birden. Genç, diri gövdeleri yeğleyeceklerini söylemek

istiyor ama yutkunuyor nedense. Allah kahretsin! Günün birinde bunun gibi avurtları çökmüş birinin karşısına geçip *ısrarla* yüzüne bakabileceği hiç aklına gelir miydi? Sahi, bunlardan kaldı mı gerçekten? Çarşıda simit satmak, parkta güvercin beslemek ya da geliniyle oğlunun iki göz evinde sığıntı gibi yaşayıp can sıkıntısıyla sigara tüttürmek daha çok yakışmaz mı buna şimdi? Daha da kötüsü, vakur duruş ve dik bakışlar. İşe aldığı takdirde her an karşılaşacak onlarla. *Hey ahbap! Seni tanıyorum bir yerden? "Çeliğe su verilen" o günlerin yorgunları değil miyiz yoksa?*

"Aslında sana bir büro işi ayarlayabilirim belki…" diyor. "Yani istersen. Ama zaman veremem. Belki bir süre beklemek zorunda kalacaksın."

"Acil bir durum benimki," diyor diğeri. Dik bakışlar bunaltıcı büronun küçük penceresinden dışarıya kayıyor. Kırlangıçlar güneşe saldırıyor.

"Üzgünüm, yapabileceğim başka bir şey yok," diyor. Sesine fazladan bir güç yükleyip söylüyor bunu. Aslında biraz da umursamazlık katmak istiyor ama bunu beceremiyor.

"Yine de telefonunu bırakırsan..."

Yanıtlamıyor karşısındaki. İliştiği sandalyeden kalkıyor. Ruhunu daraltan şu büroda son on dakikadır tek başınaydı sanki. Sandalyeye oturdu, bir süre düşündü ve ani bir kararla kapıya yöneldi. O hiç odada değilmiş gibi yaptı bunları.

Çıkıp gidiyor.

Koltukta dönüyor kalan. Boynunu uzatıp küçük pencereden onu görmeye çalışıyor. Başaramıyor. Ellerinin terlediğini fark ediyor. Masaya dönüyor yeniden. Zile dokunuyor. Birazdan Hasan Efendi sarsıla sarsıla içeriye girecek ve limonlu votkasını bırakacak masaya. Alkolün keskin kokusu şimdiden genzini yakıyor.

Arzu Eylem
ZİHİNNET

Bilgilerin zihinnete aktarılması için ekip beni seçti. Ama Uzi, bir türlü merceği gözlerime yerleştiremiyordu.

"Gözlerinin içi kapkara ve sürekli siyah su akıyor."

"Gözyaşı Uzi, eskiler buna gözyaşı dermiş."

"Peki, Parti. Ama bunu öğrenmiş olmam durumu değiştirmiyor. Gözlerin merceğe direniyor, kupkuru, biraz daha damla dökmeliyim."

"Evet, çok gözyaşı döktüm ama sanırım kuruluğun nedeni gözlerimin fazla kömür tozu yutması."

"Kömür? Toz? Parti, bugün başka bir dilde konuşuyorsun. Şu merceği yerleştirsem de aynı dili konuşsak."

"Epeydir Dünya'daydık biliyorsun Uzi. Orası gezegenimizin kardeşi sayılsa da ikizi değil. Burada olmayan çok şey var orada. Teta göğüsse, Dünya sırt. Böyle düşün. Toza gelince o, kumun ezilmiş hali. Kömürse enerjiye dönüşen kara bir taş."

"Tamam tamam. Şu merceği yerleştirebilirsem, zihinnet her şeyi herkese tanıtacak zaten, yorma kendini."

"Ah Uzi, gördüklerimin uykusu geldi. Ben senden daha çok istiyorum bir an önce zihinnete bağlanmayı. Düşü gerçeğe tercih ederim şu an.

Bitir şu işlemi de uyuyayım artık. Çok acıyor… ”

“Acı?”

“Uzi, bilmediğin sözcükleri duymazdan gelebilir misin?”

“Tamam. Nihayet taktım merceği. Bilinçli akışı mı işaretleyeyim, bilinç akışını mı?”

“Bilinçli akış mı? Böyle bir seçenek mi var?”

“Evet, var, sadece Teta dışına çıkan kişilere uyguluyoruz. İstersen gördüklerinin bilinçli aktarımını yapabilirsin. Uyanık kalman şartıyla. Anlattıktan sonra uyuyabilirsin ancak. Tercih senin.”

“Haydi, Uzi, bana iyi davran. Her şeye baştan başlayayım, kendimi yeniden doğurayım.”

“Yani?”

“Peki, peki. Bilinçli akışı seç. Çünkü gördüklerimi zihnimin keyfine bırakamam.”

“Tamam, Parti. Gözlerini kapat. Düğmeye basacağım. Hazır mısın? Üç, iki, bir…”

Merhaba Teta’nın 1303 numaralı insanüstü. Adını söyle ve başla!

Merhaba Zihinnet! Ben 1303 numaralı insanüstü. Adım Parti. Geleceğe bıraktığım bu izi olur da bir gün ölümü tadarsak diye sana sunuyorum. Tüm olayları neden sonuç ilişkisi içinde aktaracağıma söz veriyorum. Bu yüzden önce Dünya’dan bahsetmeliyim.

*Dünya denilen **cehennett**en kaçmak zorunda kalmış atalarımız. Teta’yı bulmaları, buraya hayatı taşımaları söylentiye göre uzun sürmüş. Aslında tek istedikleri Dünyayı kendisiyle baş başa bırakmakmış.*